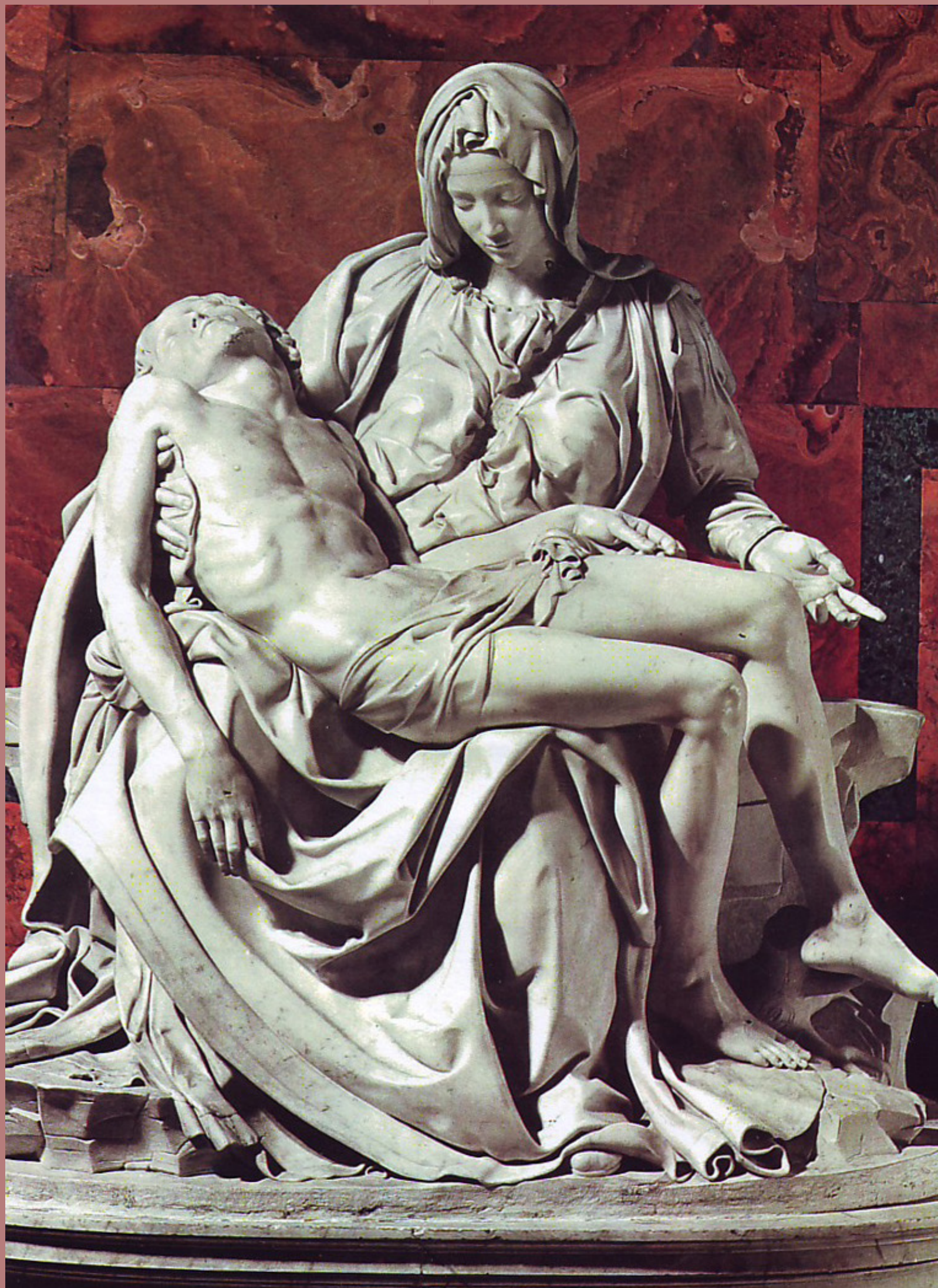

DE WEG VAN HET KRUIS

Bezwaar

Het is niet nodig als kluizenaar
het leven zwaarder te maken
dan het al is.
Het is al heel heilig genoeg.

Logos

God weet wat goed is
God weet wat nodig is
God weet wat logisch is

Jezus

zijn lichaam
zo gestorven
als het hout
van het kruis

maar borst
en hoofd
gekleurd door
de gloed

van kussen
wanneer de
monnik bad
en knielde

en Jezus
ten leven
wekte in zijn
omarmingen

Cornelus van het Kruis

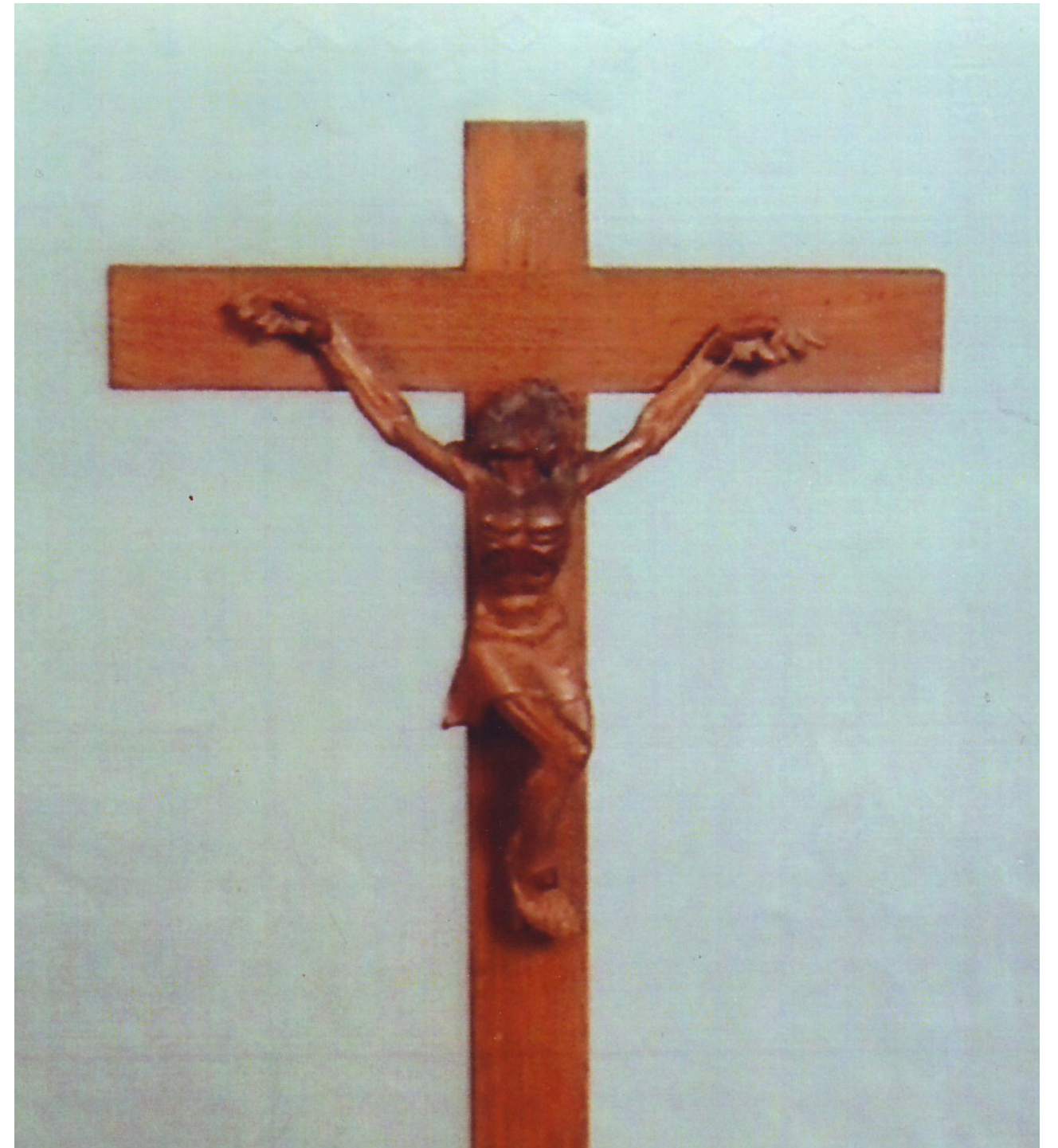
Toen hij gestorven was
liet hij zijn kruisbeeld na:
Jezus de levende aan het kruis,
roepend 'God, mijn God,
waarom hebt Gij mij verlaten'!

Jezus, gemaakt door een invalide
kunstenaar die al zijn leed
uitsneed in een stuk hout,
Jezus de lijdende die woonde
in de kluis van een Kartuizer.

Waardoor toch was de borst
van Jezus, zijn hoofd zijn mond
zo donkereiken bruin gekleurd
terwijl zijn lichaam gewoon
lichteiken was gebleven?

O hoe ontelbare keren had hij
Jezus met bevende mond gekust
en mengden zijn gebeden zich met
tranen als hij zei 'ik hou van jou,
Jezus, lieve zoon van God'.

Cornelus van het Kruis werd hij,
zij troostten zich aan elkaar,
wanneer hij bad: God, neem
mijn lichaam en mijn ziel,
ik bemin je zo. O liefde!

Monnik onderweg

De Kruisstraat
werd een Kruisweg

Hij volgde het paard
achter de wagen

Hij volgde Jezus
achter het kruis

Hij kruisigde
zijn lichaam

Hij vereenzelfigde
zich met de Gekruisigde

Verrees als
de mensenzoon

Kartuizer- leven

Kartuizer zijn is veel meer
dan een weloverwogen levenswijze,
veel meer dan een doelgericht bestaan.

Het gaat niet om het bereiken
van heiligheid en volmaaktheid
ook al kan dat het gevolg zijn.

Het is een liefdeleven waarin
de uiterste liefde wordt gevraagd
die bereid is tot ieder offer.

Het is de vereenzelviging
met de lijdende God die zich
in Jezus offerde uit liefde.

Liefdeleven

Het Kartuizerleven is niet makkelijk of mild, niet licht of gericht op zelfvoldoening.

Toch is het niet zwaar ondanks het nachtelijk waken, het slapen op een hard matras.

Het is niet pijnlijk ondanks het vele knielen en zitten op planken zonder kussens.

De liefde van God komt door alles heen en de pijn van de liefde verzacht het leed.

Heiligheid

Een Kartuizermonnik zal niet makkelijk wat moeilijk is ontlopen, noch wat hard is dit trachten te verzachten.

Wat in deze levensvorm bijdraagt aan de wording in de geest van Bruno, is in de Geest van Jezus.

Deze volharding leidt tot heiliging, niet om zelf heilig te worden maar om voor God heilig te zijn.

Het lichte van het licht

Monniken moeten het niet
zwaar hoeven te hebben.
Zij gaan dagelijks met Jezus
de berg op om daar alleen
te zijn met hem en te bidden.

Monialen moeten mogen kunnen
genieten van de bruidsliefde
met Jezus in de lieflijkheid
van de minne. En met hem
alleen zijn is genoeg.

God beproeft niet wie hem
minnen. Hij weet van hun
liefde. Zij zijn de vervulling
van zijn eeuwig verlangen.
Dat is zijn goddelijk genot.

Opnieuw

Stil diep in gedachten
stond de oude man
bij het graf van zijn vrouw.
Veertien jaar heb ik haar
van de morgen tot de avond
verzorgd verpleegd gedragen,
zei hij en vervolgde toen:
als ik haar terug zou krijgen
zou ik het opnieuw
veertien jaar doen.

Een oude Kartuizermoonnik
keek terug op veertig jaar
vasten versterven voldragen
achter Jezus aan van wat
de mensheid te dragen heeft.
Opnieuw zou hij veertig jaar
deze kruisweg willen gaan
als hij honderd jaar zou worden.
Jezus keek naar hem om
en zag zichzelf in hem.

Voor God alleen

Het zou kunnen lijken
dat ook de Kartuizers
die alleen voor God leven
niet alleen voor God leven.

Zij hebben hun taken
en dienen de gemeenschap
met hoofd en handen.
Soms zijn zij houthakkers.

Maar ook dan leven zij
voor God alleen en is
hun hart bij God alleen
aan wie zij toebehoren.

Zij leven voor God alleen
zoveel als zij aankunnen,
zoveel als kan en nu al
hun hoofd kan bevatten.

Voor God alleen: overal
en in alles waar God is,
om in de minne op te gaan
en alles te laten minnen.

God

ik ben niet meer
van deze wereld
niets van deze wereld
is van mij

ik sta en wankel
op je aarde die
zich wegbeweegt
onder mijn voeten

ik strek mijn hand
uit naar het kruis
dat geplant is
in jouw wezen

ik omarm je nu
in leven en in dood
want voor jou
mocht ik worden

Jesus

als ik vereenzelvigd
word met uw sterven

dat ik dan ook vereenzelvigd
worde met uw verrijzen

Ave Maria

Achter in de kerk
stond zij bij de uitgang:
Maria - zij zelf.

Joseph nam haar op,
hief haar op de troon
en ontstak de lichten

vooraan in de kerk
op het priesterkoor
weer naast haar zoon.

Weer had Joseph
zijn 'Ave Maria' en
bad zijn Weesgegroet.